

REVOLUSJONENS

RØST

Leiravis for SUF's 3. sommerleir Tromøya 10.-17. august 1969

Nr. 7, søndag 17/8

kr 0,50

Innhold:

Leder: Marxist-leninistene og det anti-imperialistiske arbeidet.....	s 3
Om Georgij Dimitrov	s 6
Fra "Absorber proløtært friskt blod	s 9
Mao Tsetung: Problemet med å bekjempe feilaktige tendenser innen partiet	s 10
Sommerleirens utenlandske gjester om den marxist-leninistiske bevegelsen i sine hjemland	
Danmark	s 11
Finland	s 13
Frankrike	s 14
Sverige	s 16
Referat fra møtet om demokratisk sentralisme og revolusjonær disiplin	s 17
Sammendrag av Svein H. [redacted]s oppsummering fra aksjonsdagen	s 19
Avvis den borgerlige plakatkunsten !	s 20

REVOLUTIONENS

BRØST

Leitavis for BLF's 13. sommerfest Tirsdag 10. - 17. august 1969

nr. 8.68

nr. 7, side 17/8

Innhold:

1. Leder: Marxist-leninismen og det politiske
 imperialistiske eksperimentet..... 2

2. Om Georgij Dimitroff..... 6

3. Fra "Aksjonen protestert" til det nye
 nye løslatt: Problemet med å bekjempe fascistiske
 forholdene innen partiet..... 10

4. Sommerens utenlandske gjester og den marxist-
 leninistiske bevegelsen i sine hjemland

5. Danmark..... 11

6. Finland..... 12

7. Frankrike..... 14

8. Sverige..... 16

9. Referat fra møte om demokratisk samarbeid og
 revolusjonær disiplin..... 17

10. Sammenheng av Svein Holters oppsummering fra
 aksjonsdagen..... 19

11. Avslutning på daglige pliktøvelser:..... 20

LEDER

MARXIST-LENINISTENE OG DET ANTIIMPERIALISTISKE ARBEIDET.

I "Lenge leve seieren i folkekrigen" skriver Lin Piao: Motsetningen mellom de revolusjonære folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika og imperialistene med USA i spissen er hovedmotsetningen i verden i dag. Utviklinga av denne motsetningen fremmer alle verdens folks kamp mot USA-imperialismen og dens lakeier."

Det er denne konkrete analysen som er bakgrunnen for vårt anti-imperialistiske arbeid. Men at motsetningen mellom de revolusjonære folkene i Asia, Afrika og Latin-Amerika og USA-imperialismen er hovedmotsetninga i verden betyr ikke mekanisk at den også er hovedmotsetninga i Norge, men det vil si at motsetninga i Norge vil være bestemt av eller stå under innflytelse av hovedmotsetningen i verden. Da den ene sida av hovedmotsetninga i verden, dvs. de revolusjonære folkene i Asia, Afrika, og Latin-Amerika ikke er til stede i Norge kan ikke denne motsetninga være hovedmotsetninga i Norge.

USA-imperialismen eksisterer i Norge gjennom medlemskapet i NATO og ved amerikanske investeringer i Norge (som utgjør ca. 7-8 prosent av samla aksjekapital). Motsetninga mellom USA-imperialismen og det norske folk vil derfor være underordna hovedmotsetninga i Norge som er mellom monopolkapitalen som utbytter og undertrykker 90 prosent av det norske folk.

Det anti-imperialistiske arbeidet i Norge må derfor rette sine angrep mot USA-imperialismen fra to forskjellige utgangspunkt. For det første ut fra analysen av hovedmotsetninga i verden, og for det andre ut fra analysen av hvordan denne hovedmotsetninga gjør seg gjeldende i Norge.

Dette vil si å utbygge den solidaritetsbevegelsen som har sin årsak i hovedmotsetninga i verden og å arbeide for norsk uavhengighet av USA-imperialismen.

Om hovedmotsetningene i verden og dens brennpunkt skriver Lin Piao: "Vietnam er det mest overbevisende eksempel på hvordan et offer for aggresjon beseirer USA-imperialismen i en folkekrig. USA har gjort Sør-Vietnam til et forsøksfelt for undertrykkelse av folkekrigen. De har gjennomført eksperiment i mange år og nå kan enhver se at de amerikanske angriperne er ute av stand til å hevde seg i folkekrigen.

Det vietnamesiske folket har på sin side gjort folkekrigens styrke fullt gjeldende i sin kamp mot de amerikanske angriperne. De amerikanske angriperne risikerer å gå under i folkekrigen i Vietnam. De er reddet for at deres nederlag i Vietnam skal utløse en kjedereaksjon. De utvider krigen i et forsøk på å unngå nederlag. Men desto mer de utvider krigen desto større blir kjedereaksjonen. Jo meir de opptrapper, jo større blir fallet og meir katastrofalt nederlaget. Folkene i andre deler av verden vil enda klarere innse at USA-imperialismen kan beseires og hva det vietnamesiske folket kan gjøre, kan også de gjøre.

Solidaritetsbåndet med det vietnamesiske folkets kamp mot USA-imperialismen er i dag et av de viktigste arbeidsfelt da hovedmotsetningen i verden har i dag sitt brennpunkt i Vietnam.

De fire parolene Solidaritetskomitéen for Vietnam arbeider ut fra (Full støtte til FNL, USA ut av Vietnam, Bekjemp USA-imperialismen, NATO ut av Norge) danner den enheten som solidariteten mellom det norske og det vietnamesiske folk går ut fra i kampen mot USA-imperialismen. Å kutte ut parolene Bekjemp USA-imperialismen og NATO ut av Norge vil være idealisme og å ta brodden av spissen i solidaritetsarbeidet med det vietnamesiske folket som er kampen mot USA-imperialismen i Vietnam og Norge.

Vår oppgave er å få flest mulig til å enes om disse parolene og delta i arbeidet mot USA-imperialismen. I dag støtter et overveldende flertall de to første parolene og vi må konsentrere oss om å forklare riktigheten og nødvendigheten av de to siste.

For at enhetsfronten i Vietnamarbeidet skal kunne følge en riktig politisk linje og være et slagkraftig våpen mot USA-imperialismen må fronten ha en ledelse som til enhver tid kan analysere motsetningene i fronten korrekt, fastslå den riktige politikken, og sette denne ut i livet på en effektiv måte. Denne ledelsen må ligge hos aktivistene i FNL-gruppene som utgjør vietnamarbeidets organisatoriske fortropp. Det er disse som til enhver tid kan utøve prinsippet "fra massene og ut til massene" som er betingelsen for en riktig ledelse. I en front med en fortropp av aktivister vil det være muligheter til "venstre"-avvik og sekterisme, at aktivistene oppfatter fronten som til for deres skyld og ikke et våpen i hendene på folket.

Fronten skal organisere alle som er enige i parolene uten hensyn til politisk innstilling eller tilhørighet som liberal, sosialdemokrat eller kommunist. Det vil derfor alltid oppstå kamp mellom forskjellige syn når fronten skal ta standpunkt til saker i tilknytning til parolene, som f.eks. skal Solkom delta i Rød Front-demonstrasjonen, skal Solkom ta stilling til invasjonen i Tsjekkoslovakia.

For oss som marxist-leninister er det viktig at de motsetningene som dukker opp blir behandlet på en konkret måte slik at løsningen av motsetningene fører til at fronten styrkes. Vi skal derfor med stor tålmodighet agitere og propagandere for den riktige politisering. Linja overfor alle som deltar i fronten og ikke støter kamerater fra oss med å ta opp saker som er fronten uvedkommende. Men vi må heller ikke være redde for å ta opp kampen mot borgerlige idéer som alltid vil spike seg inn i fronten. Men kampen er bare et middel, et middel for å oppnå enhet som styrker fronten. For at vi best mulig kan klare dette må vi gjennomføre masselinja i alt vårt arbeid og bekjempe tendensen til unødvendig byråkrati og pampevelde.

Mao Tsetung skriver i artikkelen "Organiser dere": "Att organisera massornas styrke er politik. Finns det en motsatt politik? Ja, det gör det, det er en politik som saknar mass-synpunkten, inte har tillit til massorna eller organiserar dem utan egnar hele oppmerksamheten åt att organisera det fåtall människor som arbetar i de finansiella, distribusjons- eller handelsorganisasjonerna, medan den inte egnar någon oppmerksamhet åt att organisera massorna i byarna i arméen, administrationerne eller andre organisationer i skolorna och fabrikkarna."

Som marxist-leninister deltar vi i fronten på like vilkår som alle andre og samtidig må vi beholde vår egen sjølstendighet som kommunister. Dette er nødvendig for ellers vil vi heller ikke klare å bekjempe borgerlige idéer i fronten. Eksempler fra Solkoms landsmøte er påstandene: "All krig er skitten," og "vietnameserne er nødt til å tape krigen for amerikanerne har atomvåpen" o.l. Vår oppgave i slike tilfeller er ved å peke på krigens gang i Vietnam og vår egne erfaringer for å tilbakevise slikt tøv. Videre må vi så ofte anledningen gir seg propagandere for vårt eget syn innen fronten i sammenheng med frontens arbeid. For eksempel påvise politibrutalitets og rettsvesenets klassekarakter.

For marxist-leninistene i fronten faller det også et spesielt ansvar. De utgjør enhetsfrontens mest politisk bevisste del. De må derfor arbeide hardere og mer hengivent enn alle andre i fronten. De må nøye følge den politiske utviklingen og til enhver tid være informert om frontens stilling og oppgaver. Bare på en slik måte kan marxist-leninister vinne massenes tillit, gjøre korrekt analyse og gi dem den veiledning som er nødvendig for at enhetsfronten skal følge og realisere sin målsetting.

Kampen for norsk frigjøring fra USA-imperialismen skulle i dag bli organisert gjennom Kampanjen Norge ut av NATO. Dette er ikke tilfelle da kampanjen i dag er uten en klar politisk linje og organisatorisk basis. Kampanjens valgte ledelse er på grunn av forskjellige slags politiske motsetninger ute av stand til å utvikle Kampanjen til en anti-imperialistisk enhetsfront. Det er derfor nødvendig for oss marxist-leninister å ta opp kampen innen fronten for å få løst de motsetningene som i dag lammer heile kampanjen, og snarere støtter opp om Norges medlemskap i NATO enn å bekjempe det. Situasjonen og historien til kampanjen er i denne forbindelse nødvendig å skildre for at alle skal kunne innse nødvendigheten av kamp for å få styrka kampanjen.

Kampanjen Norge ut av NATO blei starta som byråkratororganisasjon ved "privat initiativ" fra "kjente kvinner og menn" ledelsen i kampanjen harligget i hendene på folk som var blitt arbeidsløse uten at kampanjen mot atomvåpen blei kasta på historiens skraphaug. At disse folke fikk ledelsen skyldes at de forskjellige politiske partier som var interessert i anti-NATO-arbeidet var livredde for at en spesiell partipolitisk gruppering skulle få dominere på bekostninga av andres. Anti-atomvåpen-folka prøver å kjøre fram sin egen passivistiske linje i anti-NATO-arbeidet. De benekter imperialismen som undertrykker av det norske folk og deres Norge ut av NATO krav er basert på en "moralisk" fyholdning til Portugals skitne småkriger i Angola og Mozambique parra med illusjonen om at i dag er Sovjet "fredeligsinna".

Som følge av deres redsle for overhodet å snakke om imperialismen og USA-imperialismen nekter de å gjøre ethvert tiltak som kan betraktes som anti-imperialistisk. Resultatet er at de ikke får gjort noe, verken politisk eller organisatorisk.

Dette er den ene sida av motsigelsen som i dag gjør at kampanjen Norge ut av NATO er uten politisk slagkraft. Den andre sida utgjøres av anti-imperialister som ønsker at kampanjen skal utvikle seg til en anti-imperialistisk enhetsfront på parolen NATO ut av Norge. I tillegg kommer alle ormene fra NKP- og SF-ledelsen og Furubotn-klikken som sitter bare for å pleie sine partipolitiske særinteresser eller passe på at ingen tramper på disse. Å få med disse på kravet om anti-imperialistisk enhetsfront vil være nytteløst, men innen deres rekker finnes det også en del ærlige kamerater som ønsker å gjøre kampanjen Norge ut av NATO til et bedre våpen mot USA-imperialismen. Det er viktig at vi overfor disse folka får klargjort vårt syn slik at de virkelige motsetningene som køses innenfor anti-NATO-arbeidet og ikke en tilsiløring av motsetningene.

OM GEORGI DIMITROV

Hvilke kjennetegn skal være avgjørende ved utvelgelsen av kadrene?

1. Fullstendig hengivelse for arbeiderklassens sak, troskap mot partiet, en hengivenhet som er prøvet i kamp, i fengsler, for domstolen, - ansikt til ansikt med klassefienden.
2. Den nærmeste føling med massene- gjøre seg til et med massenes interesser, føle massenes liv pulsere, kjenne deres stemning og ønsker.
3. Evne til selvstendig å orientere seg i enhver situasjon og ikke å være redd for å ta ansvaret for en beslutning. Den som er redd for å ta ansvar er ingen leder. Den som ikke viser initiativ, -den som tenker: "Jeg gjør bare hva jeg får ordre om," han er ingen bolsjevik.
4. Disiplin og bolsjevikisk herding både i kampen mot klassefienden og i uforsonlighet overfor alle avvik fra den bolsjevikiske linja.
(Dimitrov 1935)

Kamerat Dimitrov kan selv stilles opp som et lysende eksempel på en kommunistisk kjemper som tilfredstilte disse krava. Han blei født i 1882 i Radomir nær Sofia. Hans foreldre var arbeidere og hele familien dreiv revolusjonært arbeid, - Georgis tre brødre blei alle drept av borgerskapet.

20 år gammel meldte Dimitrov seg inn i Bulgarias sosialdemokratiske parti, han hadde drevet revolusjonært arbeid i flere år og hadde to år tidligere blitt valgt til sekretær i Sofias typografforening.

Innen partiet spilte Dimitrov snart en ledende rolle i kampen mot den reformistiske linja. Samtidig gjorde han en strålende innsats i det faglige arbeidet. Først i typografforbundet, siden innen de øvrige fag, organiserte han fagopposisjoner mot den oportunistiske ledelsens klasse-samarbeidspolitik. Gjennom militante streikekamper og gradvis oppretting av sentrale industriforbund seiret den revolusjonære linja, og i 1909 blei Dimitrov leder for den bulgarske fagbevegelse.

Helt fra starten av dette arbeid fulgte Dimitrov den linje at den økonomiske kamp måtte forenes med den politiske. Lønnskrava blei satt sammen med andre massekrav, - krav som også hadde brei støtte hos andre enn reine industriarbeidere: Søndagsfri, tiltak mot arbeidsløshet, skattelettelse o.s.v. Med den breie støtta slike krav ga, var det mulig å kombinere forskjellige kampformer, streiker blei støtta av sympatiaksjoner fra andre grupper, åpne møter, - masseprotester som munnet ut i store gatedemonstrasjoner.

I kraft av den tillit og popularitet Dimitrov hadde hos arbeiderklassen, blei han i 1913 valgt inn i parlamentet. Fra denne talerstol fortsatte han uten forbehold å tale arbeiderklassens sak uten å forfalle til illusjoner om "den parlamentariske vei". Da Bulgaria i 1915 gikk inn i verdenskrigen, fordømte Dimitrov dette som en imperialistisk handling og blei på tross av sin parlamentariske immunitet fengslet.

Ved fredsslutninga i 1918 blei Dimitrov løslatt, og inspirert av den store russiske oktoberrevolusjonen kastet han seg påny inn i kampen. Det bulgarske proletariatets klassebevissthet og kampvilje var meget sterk og partiet ledet store streiker og massedemonstrasjoner med et revolusjonært politisk tilsnitt. Dimitrov sto i spissen for dette arbeid og blei igjen fengslet, men blei løslatt etter en enorm protestdemonstrasjon i Sofia hvor hele byens arbeiderbefolkning deltok.

I de neste årene økte stadig det bulgarske kommunistiske partis yrke samtidig som situasjonen i landet begynte å anta en revolusjonær karakter. Borgerskapet tok i bruk fascistiske metoder og støttet seg særlig på russiske hvitegardister som etter sitt nederlag hjemme fritt fikk herje i Bulgaria. Dimitrov førte fram ei linje om front og aksjonsenhet med flest mulig av de øvrige arbeider og bondegruppene, for å slå tilbake de fascistiske overgrep.

I 1923 gjennomførte det bulgarske borgerskap et fascistisk statskupp som satte det borgerlige demokrati tilside. Det arbeidende folk grep til våpen, men var ennå splittet og blei offer for et grusomt blodbad. Den opportunistiske ledelsen for det sosialdemokratiske parti tok i første omgang umiddelbar del i kuppet!

Kuppet maktet ikke å knekke kommunistpartiet som vokste videre i illegalitet. Det bekreftet imidlertid nødvendigheten av å møte den fascistiske offensiv med en proletær enhetsfront.

Dimitrov som nå var dødsdømt av det bulgarske borgerskap, gikk etter nederlaget i landflyktighet og blei leder for Kominterns (den tredje Internasjonale) balkanavdeling. Det strålende arbeid som kamerat Dimitrov de neste 10 år utførte i denne stilling og som sentralkomite-medlem i den Røde Faglige Internasjonale, skal vi ikke her gå nærmere inn på. Det kan imidlertid slås fast at han uopphørlig arbeidet for en bolsjevisering av balkanlandenes partier og deres politikk. Samtidig bekjempethan (gjennom den faglige internasjonale) revisjonistenes angrep på den marxist-leninistiske linja.

LEIPZIG-PROSESSEN

30/1-33 blei Adolf Hitler tysk rikskansler, den fascistiske maktovertagninga var et faktum. Den første oppgaven borgerskapet hadde satt fascistene, var utslettinga av Tysklands kommunistiske Parti, vesteuropas største.

Som innledning på terroren, foranstaltet Hitler-fascistene en storslått provokasjon, -riksdagsbrannen. Kommunistene skulle gis skylden og henges ut for hele verden som sinnssyke anarkister, dette skulle skje gjennom en stor "propaganda-rettssak". I sitt valg av hovedanklagede, -Georgi Dimitrov-, gjorde de imidlertid en feil som de sårt skulle få angre.

Dimitrov befant seg på denne tida i Tyskland for å hjelpe partiet i omstillinga til illegalitet. Han blei den 9/3 arrestert i Berlin og straks utropt som brannstifter og aspirant for bøddeløkse. Rettsaken som begynte et halvt år seinere i Leipzig, tiltrakk seg journalister og jurister fra heile verden. Nazistenes illusjoner om å kunne knuse dette "undermenneske" og hans ideologi med trusler og demagogi, falt snart i grus. Dimitrov vaklet ikke et øyeblikk overfor borgerskapets mast skrekkinngydende terror-regime. Han angrep og avslørte istedet dets ynkelige og menneskefiendtlige natur. Dimitrov lot seg ikke anklage som fanget forbryter, men som komminist.

Med hele verdens arbeiderklasse bak seg, med deres ideologi, marxismen-leninismen, somvåpen, tok han selv anklagerens plass. Han gjorde borgerskapets løpegutter til latter for hele verden, dro deres falsknerier og forbrytelser fram i lyset til advarsel for alle progressive mennesker. Han tvang nazi-regimets stor koryfæer, Gøring og Goebbels til rettsalen hvor de vredesfrådende måtte stå til rette for sine løgner. Rettsaken endte med frifinnelse for Dimitrov og hans to kamerater. De blei så etter direkte press fra Sovjetunionen, løslatt.

Dimitrov fortsatte uten opphold sin kamp mot fascismen, fra 1933 til 1943 som leder for Komintern. Kommunistpartiene over hele Europa gikk nå til offensiv mot fascismen. Komintern ledet offensiven, og taktikken som blei fulgt var den Dimitrov fra tidligere hadde arbeidet med; folkefrontlinja.

Dimitrovs parole lød som følger: "Hvordan kan en hindre at fascismen kommer til makten og hvordan kan en styrte fascismen hvor den allerede har seiret? - Det første, det en begynner med, er dannelsen av enhetsfronten, opprettelsen av arbeidernes aksjonsenhet i hver fabrikk, i hvert distrikt, i hver landsdel, i hvert land, i hele verden."

Folkefrontlinja var riktig, den mobiliserte massene til samlet kamp mot de fascistiske framstøt som blei forsøkt av borgerskapene rundt om i Europa og hindret gjentagelser av utviklinga i Tyskland. - Her var det isoleringa av partiet som var hovedårsaken til nederlaget. (Det tyske partiet som ved valget i 1932 fikk over 6 millioner stemmer, blei gjennom fascistenes terror nesten fullstendig tilintetgjort)

Senere forsøkte Komintern å viderføre folkefrontene gjennom enhetsfrontregjeringer, spesielt i Spania og Frankrike. I Frankrike ga dette borgerlige opportunister makten og var for kommunistene et hardt tilbakeslag. Heller ikke i Spania viste enhetsfrontregjeringa noen eksemplarisk handlingskraft i kampen mot fascismen, -særlig før opprøret.

Dimitrov meinte senere også sjøl at han som leder for Komintern hadde overvurdert enhetsfrontregjeringas verdi. I dag veit vi også at enkelte av de vesteuropeiske kommunistlederne (f. eks. Thorez) dreiv en reint opportunistisk politikk i ly av folkefrontlinja. For dette skal ikke linja lastes, men den manglende bolsjeviseringa av disse partiene.

Dimitrov fortsatte å lede Komintern fram til 1943 da den blei oppløst fordi den ikke kunne utføre sin virksomhet uten en nær forbindelse med partiene. Dette var på denne tid umuliggjort av krigshandlingene.

I hele sin tid i Moskva, fra 1934 til 1945, var Dimitrov en av Josef Stalins nærmeste medarbeidere. I 1945 vendte han hjem til det frigjorte Bulgaria og blei mottatt med enorm begeistring. I 1946 blei han valgt til Bulgarias statsminister, og fram til sin død ledet han innføringa av sosialismen i sitt hjemland.

Kamerat Georgi Dimitrov døde i 1949 da han, allerede meget syk, besøkte sin nære venn Josef Stalin i Moskva.

Vårt kjennskap til Dimitrov som person er ikke av stor betydning annet enn som et stort revolusjonært forbilde, hans teoretiske og praktiske arbeid for innføringa av masselinja i de kommunistiske partier bør derimot til enhver tid stå for oss som en rettesnor for handling.

"Vi vil dra inn stadig breiere masser i den revolusjonære klassekamp og føre dem fram til den proletariske revolusjon, idet vi går ut fra deres brennende interesser og behov og bygger på deres egne erfaringer".

Fra "Absorber proletært friskt blod"

Et spørsmål som krever oppmerksomhet i vårt nåværende arbeid med å konsolidere partiet, er spørsmålet om å ta opp i seg proletært, friskt blod.

Om parti-konsolidering har formann Mao sagt:

"Et menneske har blodårer som hjertet pumper blod gjennom, og mennesket puster med lungene - puster ut karbondioksyd og puster inn friskt oksygen, det vil si: blir kvitt det som er gammelt og bedervet, og tar inn friskt. Et proletært parti må også kvitte seg med det som er gammelt og ta inn friskt, for bare på den måten kan partiet bli livskraftig. Uten å kvitte seg med avfallsprodukter og å ta opp i seg friskt blod, har partiet ikke noe liv."

Denne livaktige analogien av formann Mao inneholder vesentlig dialektikk. Formann Mao lærer oss å se på det proletære revolusjonære partiet som en organisasjon som utvikles gjennom revolusjonens stoffskifte-prosess; og ikke som en statisk og ubevegelig organisasjon.

"Å kvitte seg med avfallsprodukter" betyr resolutt å ekskludere fra partiet beviste renegater, fiendens agenter, alle slags kontrarevolusjonære, stivnakkete personer som vil gå kapitalismens vei, fremmede klasse-elementer og degenererte elementer. Apatiske personer som har mistet sin revolusjonære vilje, bør rådes til å forlate partiet.

"Å ta opp i seg friskt blod" består av to oppgaver som henger nøye sammen: å ta inn i partiet en rekke fremtredende opprørere, fortrinnsvis avanserte elementer blant industriarbeiderne, og å velge fremtredende medlemmer av det kommunistiske partiet til ledende stillinger i partiorganisasjonene på alle plan.

Herdot i den store proletariske kultur-revolusjonen har en rekke opprørs-kjempere med proletær bevissthet trådt fram blant de revolusjonære massene, fortrinnsvis blant arbeidermassene, arbeiderne, bønderne og soldatene. De har disse karaktertrekk: et høgt bevissthetsnivå om kampen mellom de to linjene, en skarp følelse av klassekampen, dristighet når det gjelder å gå i bresjen i kampen for forsvaret av formann Maos revolusjonære linje, og, særlig, fasthet i å bekjempe revisjonismen. Dette er svært verdifulle revolusjonære kvaliteter. De har også sine mangler, men disse kan overvinnes gjennom skolering.

En arbeider-kamrat i Shanghai Ventilverksted nr. 1, som har søkt om medlemskap i Partiet, sa: "Partiorganisasjonen burde ta opp i sine rækker de opprørskjempere som er fullstendig lojale overfor formann Mao, bestemt fullfører kampordrene fra de proletære hovedkvarterene og dristig driver framover som avantgarden i klassekampen og i kampen for produksjonen. Når de søker om medlemskap i Partiet må opprørs-kameratene gå videre fra et riktig motiv og få det riktige siktemålet: de reiser seg i opprør under den store proletære kulturrevolusjonen for å forsvare formann Maos revolusjonære linje (og ikke for personlige mål); etter makt-erobringen må de gjøre et godt arbeid når de utøver makt for proletariatet (og ikke i egen interesse) de må alltid studere samvittighetsfullt, fast utøve, iherdig spre og tappert forsvare Mao Tsetungs tenking, selv slåss samvittighetsfullt, tilbakevise revisjonismen og utvikle proletariatets fullstendige revolusjonære ånd (og må ikke være stolte av at de er 'veteran-opprørere' og bli innbilske eller stoppe på halvveien i revolusjonen) og de må ha nære bånd med massene, handle som deres ydmyke elever og tjene folket av hele sitt hjerte og hele sin sjel (og må ikke handle som høye og mektige tillitsmenn og derved atskille seg fra massene)."

Godt sagt! Dette reflekterer kravene til det klassebevisste proletariatet gjennom dets avant-garde, Partiet skulle aktivt ta inn slikt nytt blod som inntar disse krava og har proletær revolusjonær kraft. Kamrater som søker om medlemskap i Partiet skulle kreve dette av seg sjøl, og være i stand til å stå mot stormer av enhver styrke i framtida.

Fra Mao Tsetung: Om enkelte viktige spørsmål i partiets nåværende politikk

PROBLEMET MED Å BEKJEMPE FEIL-
AKTIGE TENDENSER INNEN PARTIET.

Vi må gå imot overvurdering av fiendens styrke. For eks.: Frykt for USA-imperialismen, frykt for å føre kampen over på Kuomintangs områder, frykt for å gjøre ende på komprador-føydalsystemet, dele opp godseierjorda og konfiskere byråkratkapitalen; frykt for at krigen skal trekke i langdrag osv. Alt dette er uriktig. Imperialismen i hele verden og den reaksjonære Tsjiang Kai-sjek-klikkens herredømme i Kina er allerede råtne og har ingen framtid. Vi har grunn til å forakte dem, og vi har tillit til og er sikre på at vi skal slå alle det kinesiske folkets ytre og indre fiender. Men når det gjelder hver del, hvert spesifikt slag (militært, politisk, økonomisk eller ideologisk) må vi aldri ta fienden lett, tvertimot bør vi ta ham alvorlig og konsentrere all vår styrke i slaget for å vinne seier. Mens vi altså som riktig er peker på at strategisk, når det gjelder helheten, bør vi ta fienden lett, nå vi aldri ta fienden lett når det gjelder noen enkelt del, i et spesifikt slag. Om vi når det gjelder helheten overvurderer fiendens styrke og som følge derav ikke våger å styrte ham og ikke våger å vinne seier, vil vi begå en høyreopportunistisk feil. Om vi når det gjelder hver enkelt del, hvert spesifikt spørsmål ikke er nøkterne, ikke studerer kampens kunst omhyggelig og fortereder den, ikke konsentrere all vår styrke i slaget og ikke ofrer oppmerksomhet på å vinne over på vår side alle forbundsfeller som bør vinnes (mellomstore bønder, små selvstendig håndverkere og handelsmenn, det mellomstore borgerskapet, studenter, lærere, professorer og jevne intellektuelle, vanlige regjeringstjenestemenn, frie yrkesutøvere og den opplyste del av smågodseierne) vil vi begå en "venstre"-opportunistisk feil.

I kampen mot høyre- og "venstre"-avvikene i partiet må vi bestemme vår politikk alt etter de spesielle omstendigheter. For eksempel må arméen være på vakt mot "venstre"-avvik i tider med seier og mot høyreavvik i tider med nederlag eller når vi er ute av stand til å vinne særlig mange slag. I arbeidet med jordreformen må vi bekjempe avvik til høyre der massene ennå ikke er fullt bevisste og kampinnstilte og der striden ennå ikke er utviklet, og en må gjøre tiltak mot "venstre"-avvik der massene er fullt kampberedte og striden er i gang.

(18, januar 1948)

SOMMERLEIRENS UTENLANSKE GJESTER OM DEN MARXIST=LENINISTISKE BEVEGELSEN I SINE HJEMLAND.

DANMARK. Kommunistisk Forbund (Marxist-leninister)

Den danske venstrefløj var da KFML blev stiftet i september 1968 betydelig mere oppsplittet og kompliseret end den har været i f.eks. Norge. SF som i 1957 udskilte sig af DKP (Danmarks Kommunistiske parti), kan betegnes som ekstremt revisjonistisk, og er i dag reduceret til halehæng til socialdemokratiet. Som reaktion på denne reformisme udskilt VS (Venstre-socialisterne) sig i december 1967 fra SF. Det blev dog hurtigt klart, at VS der i hele sin opbygning benægter partiets ledende rolle, og som for en stor del blev præget af teknokrater, intellektuelle og revolutionsromantikere, ikke kunde være et egnet redskab for arbejderne i klassekampen.

DKP er siden e. verdenskrigs afslutning mere og mere gået over på revisionistiske positioner, partidemokratiet er stivnet og har dannet en pamerklige i toppen, der efter den 20. partikongres i Moskva, var mere end villige til at følge den nu officielle revisionistiske linje. Efter dannelsen av SF, svandt partiet betydeligt ind, og dets hovedarbejde siden har været en opportunistisk jagt efter pladser i folketinget.

I 1963 brød en gruppe ud af DKP og dannede KAK (Kommunistisk arbejds-kreds). KAK stod ved dets start på et marxistisk-leninistisk grundlag. Denne gruppe ring havnede dog snart i en klar "venstre" grøft. Dette skyldtes bl.a. en meget sekterisk opbygning, som førte til at en mand, nemlig Godfred Appel, har kunnet præge gruppen totalt. Den må idag betegnes som en klar arbejderfjendtlig gruppe, der propaganderer den såkaldte "bestikkelsesteori", der hævder, at enhver løn-kamp fra arbejderne side i realiteten vil forøge utbytningen av den 3. verden.

Dette var situationen ved KFs start, og er stort set den situation vi har arbejdet under siden. Det gør på den ene side arbejdet ret kompliseret, men gør på den anden side at der har været mulighed for at tage ved lære af en bunke dårlige erfaringer og således "vende en dårlig ting til en god ting".

KF holdt sin stiftende i september 1968, efter et kort forberedende arbejde. Det bestod fortrinsvis af folk der tidligere havde været medlemmer af KAK, VS og De Danske Vietnamkomiteer. Det besluttedes at KFs hovedformål skulle være genreisningen af et kommunistisk parti i Danmark, at KF skulle bygge på Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung tænkningen, at det organisatoriske princip skulle være at bekæmpe og afsløre revisionismen og reformismen.

Det var klart at hovedvægten i dette begyndelsesstade måtte lægges på den indre konsolidering, organisatorisk såvel som politisk. Det var ligeledes klar at studiet i Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung tænkningen måtte have første pladsen KFs 2. generalforsamling 15-16 marts 1969 stadfæstede at forbundets hovedoppgave måtte blive studier. Et grundskolingskursus og forskellige artikler af Mao Tsetung er blevet grundigt studeret i løbet af foråret og sommeren. Til vinterens skoling vil et studieprogram i den danske arbejderbevægelses historie blive udarbejdet.

Dette betyder naturligvis ikke, at forbundet ikke har arbejdet udadtil, kun at det udadvendte arbejde ikke har taget hovedkræfterne, og at det endnu ikke har været udført systematisk og langsigtet.

Der er bl.a. blevet gennemført demonstration mod "ikke atomsprekningsaftalen" der er med succes lavet aktion for strejkende typografer på en virksomhet i København, uddelt løbesedler på rationaliseringsramte fabrikker, ved folkeafstemningen om 18 års valgret etc.

Forbundet afholdt 1. maj møde med parolen "For en rød 1. maj", med 300-400 deltagere.

Der har i vinterens løb med succes været afholdt offentlig studiekreds.

Børn lærer sjældent at gå før de er 1 år gamle. Det vil derfor være en forkert ting at regne med hurtige opsving i bevægelsen og arbejde blindt praktisitisk. Der kræves et langt og tålmodigt grundplansarbejde. Der kræves et endnu mere dybdegående studium i den marxistiske teori, der kræves en grundig klasseanalyse, og anvendelse af Marxismen-Leninismen-Mao Tsetung tænkningen på dansk virkelighed.

Dette er hvad vi arbejder intenst på nu, og dette vil være hovedopgaven et stykke tid frem.

KF(ML) udgiver to blade, et agitatorisk: "Kommunist", og et propagandistisk: "Marxistisk-Leninistiske studiebreve". Bladene kan bestilles på følgende adresse: "Kommunist", Bøen 11, 2000 København F.

For den danske gruppe på sommerlejren
Henning C. n.

Den danske gruppe der har deltaget i sommerlejren ønsker hermed at takke for invitationen til sommerlejren.

Vi ønsker vore norske kammerater alt held i arbejdet i SUF, og for genrejsningen af et kommunistisk parti i Norge.

Københavnskonferansen.

Som et resultat af den politiske kamp i SUF (Danmark) udkrystalliseredes i slutningen af 1968 og begyndelsen af 1969 en sterk marxistisk-leninistisk gruppe. Man begyndte at drive systematisk agitation og propaganda indenfor SUF, samtidig startede man i de lokalafdelinger, hvor man havde størst indflydelse, studier af Marxismen-leninismen, Mao Tsetung-tænkningen. Da man nærmede sig Kongressen, stod det klart at M-L'erne i SUF i høj grad havde formået at vinde de vaklende midlerelementer over på sin side og mens højre og venstre opportunisterne var blevet isolert. Trotskisterne fik kolde fødder og iværksatte en kampagne for indmeldelse af VS-agenter og andet "venstre"-opportunistisk sammenrend som ved forskellige kup formåede at vinde delegeret valgene til kongressen i de fleste lokalafdelinger. M-L'erne besluttede derfor at boykotte SUF-kongressen som blev afholdt i Århus, og indkaldte for i fremtiden at undgå nederlag i sådanne "organisatoriske" spørgsmål til en M-L-konference (Københavnskonf.). Resultatet blev derfor at man i SUF i pinsen afholdt "kongresser" - en SUF-kongress som med stor enighed vedtog at ekskludere samtlige M-L'ere i SUF (uden iøvrigt at tage en politisk diskusjon, som man vidste man ikke kunne føre igennem)

- Københavnskonferansen, som skulle have været udgangspunktet for organiseringen af en fasttømret M-L-fraktion i SUF.

Efter eksklusionen stod det imidlertid klart at man i stedet måtte vedtage politiske og organisatoriske retningslinjer for dannelsen af et ML-ungdomsforbund i Danmark.

Københavnskonferansen vedtog et foreløbigt platformsprogram, som var udsprunget af kampen i SUF og udgjorde ML-fløjens forslag til handlingsprogram, som stiller organisationen på Marxismen-leninismens Mao Tsetungs-tænkningens grund, og man har ud fra dette dokument drevet på med en skoleringsvirksomhed i sommerperioden, som vil føre frem til dannelsen af et Kommunistisk Ungdomsforbund (ML) i slutningen af august.

Ungdomsforbundets hovedoppgave i den nuværende situation er skoling af medlemmerne, således at de på korrekt måde vil være i stand til at gå ind i den aktuelle kamp mod imperialismen, monopolkapital og revisionisme.

- 13 -

Ungdomsforbundet vil fra midten af september udgive et månedsblad som antagelig vil komme til at hedde "Rød Front". Første nummer vil blandt andet indeholde den politiske platform, som vedtages på ungdomsforbundets stiftende landsmøde.

Vi hilser vore norske kammerater i SUF og ønsker jer fortsat fremgang i arbejdet for at udbrede Marxismen-leninismen Mao Tsetungs-tænkning blandt det norske folks brede masser.

Abonnement vil kunne tegnes på følgende adresse:

Københavnskonferensen
Birger J
Vesterbrogade 67, 4. TH.
1620 - V -
Danmark

77777777

OM HELSINGFORS MARXISTISK-LENINISTISKE FØRENING.

Helsingfors Marxistisk-Leninistiske forening (Helsingin Marxilais-Leniniläinen Seura = HMLS) grundades i februari i år sedan den tidigare existerat i form av olika studiegrupper. Foreningen är givetvis ännu mycket oerfaren och därför har vi stort utbyte av de erfarenheter som kameraterna i Norge, Sverige och Danmark har. Dessutom måste vi också beakta de speciella förhållandena i Finland.

Sammanslutningen i Helsingfors är den viktigaste marxistisk-leninistiska gruppen just nu i Finland. Dessutom finns det grupper bl.a. i Åbo, Tammerfors och en del andra städer. Huvuduppgiften är naturligtvis i detta skede studierna av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tänkande. HMLS gör dessutom ut en egen tidning "Punakaarti" (Röda gardet) som hittills kommit ut med tre nummer. Upplagan är något över 2 000 och vi har sålt mellan 1 000 och 2 000 exemplar av varje nummer.

Två viktiga omständigheter bör beaktas när man bedömer förutsättningarna för vår verksamhet just nu. För det första har arbetarklassen i Finland en stark revolutionär tradition. Jag behöver endast peka på klasskriget år 1918, som dock slutade med nederlag för arbetarklassen. Efter klasskriget bildades Finlands kommunistiska parti som tvingades arbeta illegalt ända till 1944, då Finland ingick ett separat fredsavtal med Sovjetunionen. Efter andra världskriget har FKP varit ett av de största kommunistiska partierna i Väst-europa.

Det andra man bör komma ihåg är närheten till Sovjetunionen och FKP:s nära anknytning till Sovjetunionens kommunistiska parti. Så länge SUKP:s politik följde marxisti-leninistiska linjer var också FKP:s politik inne på rätt linje. Delvis beroendet av Sovjetunionen, dels på inhemska faktorer, såsom bristfälligheter i skolningen efter kriget samt opportunisters anslutning till partiet sedan de övriga partierna komprometterats under kriget, bidrog till att partiet degenererade fullständigt på 1960-talet. Detta yttrade sig bl.a. i regeringsengagemanget, den ekonomiska politiken, fackföreningspolitiken samt i det nya fullkomligt revisionistiska program, som partiet antog vid sin kongress senaste påsk.

Denna politik har gett upphov till en splittring inom partiet mellan höger-revisionister och sovjetrevisionister. Den sovjetrevisionistiska falangen tågade ut ur kongressalen under senaste kongress och det har bl.a. talats om att ett nytt parti skall bildas.

2) Kort historisk oversikt og marxist-leninistenes arbeid.

Det var før mai 68 to marxist-leninistiske organisasjoner i Frankrike

- PCMLF (det marxist-leninistiske partiet) som først og fremst hadde en proletær rekruttering
- UJCML (marxist-leninistisk ungdomsorganisasjon) som hadde et stort flertall av studenter og gymnasiaster. Den vesentlig småborgerlige rekrutteringen til denne organisasjonen førte den til de to typisk småborgerlige avvik som Lenin avviste: Intellektualismen og aksjonismen. Mai/juni-bevegelsen var skjebnesvanger for organisasjonen, mange oppriktige kamerater ble klar over sine feil og begynte en selvkritikk: Etter regjeringens oppløsning av alle de revolusjonære gruppene den 10. juni, sprakk UJCML definitivt. (De trotskistiske gruppene er blitt reorganisert og PCMLF er gått i illegalitet.) Det store flertall av kameratene i det forhenværende UJCML har erkjent at PCMLF er arbeiderklassens parti og har bedt om å arbeide med det. De arbeider nå i partiets masseorganisasjoner. Et visst antall kamerater som har erkjent fortidas feil avslår enda å anerkjenne partiets ledende rolle i den revolusjonære bevegelsen, de har organisert seg rundt et organ som er utalukke teoretisk, "Ligne Rouge". Her fører de en voldsom linje mot partiets linje. Men denne gruppen tynnes allerede ut: Et visst antall personer som holder fast ved fortidas feil er blitt ideologer for anarko-spontanistiske strømninger.

Siden Partiet arbeider i illegalitet, er det umulig å behandle her dets arbeidsmetoder etc. Men det er mulig i noen ord å forklare det arbeid som gjøres av de kameratene fra det forhenværende UJCML som har slutta seg til Partiets linje.

I alminnelighet har de slutta seg til Partiets masseorganisasjoner hvor de lærer å arbeide sammen med partikamerater. Disse er:

- organisasjoner for den anti-imperialistiske kamp og for støtte til det vietnamesiske folkets kamp
- fransk-kinesiske vennsorganisasjoner som er uavhengige masseorganisasjoner, men hvor kameratene fra Partiet gjør et effektivt arbeid.

De arbeider også i organisasjoner på grunnplanet som ble født i mai/juni: Aksjonskomiteer i boligkvarterene, på fakultetene, i gymnasene, i boligblokkene etc. De gjør der et kommunistisk arbeid, uten hverken dogmatisme eller opportunisme idet de alltid holder greie på den konkrete virkelighet og det alminnelige bevissthetsnivå til komiteen. De anstrenger seg for å avsløre de småborgerlige ideologiene til trotskistene og deres like som forsøker å infiltrere disse organisasjonene på grunnplanet og ta ledelsen av dem. Disse komiteene, som det ikke finns noen organisert forbindelse mellom og som samler arbeidere, bønder og intellektuelle er steder for kommunistisk agitasjon og propaganda. Marxist-leninistenes arbeid er å bringe massene som befinner seg der til revolusjonær bevissthet gjennom suksessive kvalitative sprang. Kameratene fra det forhenværende UJCML er også reorganisert i støttekomiteer for "L'Humanité Rouge" (Partiets organ). Der studerer de Partiets linje sammen med kamerater fra partiet, diskuterer konkrete oppgaver og aksjoner som gjennomføres i boligkvarteret, fabrikkene eller på fakultetet i følge komiteens geografiske beliggenhet.

Når det gjelder arbeiderkameratene i det forhenværende UJCML, så har de slutta seg til basiskomiteer i sine fabrikker. Disse komiteer, som er drevet fram av Partiet, grupperer innenfor bedriftene de militante elementene fra partiet, sympatisører og arbeidere som har blitt seg bevisst revisjonistenes forræderi. De organiserer propagandaen og agitasjonen i fabrikkene.

SVERIGE.

I Sverige finns i dagens läge två m-l organisationer. Dessa är KFML och Clarté.

KFML bildades 1967 på grund av SKP:s helt revisionistiske linje, som det etter långvarig kamp inom SKP visade sig att det inte gik att göra något åt. KFML ställer som sitt mål att skapa ett arbetarklassens revolutionära kommunistpart, som skall leda svenska folket i klasskampen och i kampen för socialism och kommunism. För att kunna nå detta mål har KFML ställt studier som sin huvudoppgift. De studier som har bedrivits av en grundcirkel i m-l M-tt:s t. och studier av KFML:s grundsatser, vilket har inneburit studier om varför det kommunistiska partiet är nödvändig. De studier som väntar förbundet är en klassanalys av det svenska klassamhället. Att KFML har studier som sin huvudoppgift innebär inte att förbundet har tagit avstånd från andra aktioner. KFML har bl.a. 1968 och 1969 organiserat Röd Front demonstrationer och under våren 1969 fört ut en flygbladskampanj i avtalsrörelsen. Förbundets medlemmer deltar givetvis i andra organisationer t.ex. fackföreningar, studentrörelsen, vietnamrörelsen o.s.v. Att sätta studierna som huvudoppgift innebär således inte att frånskilja sig från massorna.

Svenska Clartéförbundet har, från att från början ha varit en intellektuell kultur"radikal" organisation, utvecklats, genom kamp mot revisionistar och senare mot "vänster"avvikare, till att nu vara en organisation som arbetar på att ställa förbundet på marxismen-leninismen Mao Tsetungs tänkandes grundval.

Clarté har ställt som sin uppgift att organisera, mobilisera och leda den svenska ungdomen i kampen för socialismen. För att kunna genomföra detta måste vi beväpna oss med marxismen-leninismen Mao Tsetungs tänkande. Detta blev speciellt uppenbart i kampen mot "vänster"-avvikerna, då fler och fler förstod att för att kunna genomföra den socialistiska revolutionen är det nödvändigt att känna till och kunna tillämpa den vetenskapeliga socialismens allmänna sanning.

Studiearbeidet har därför satts som förbundets huvudoppgift. Som första steg inleddes studierna i KFML:s "Grundcirkel i marxism, leninism, Mao Tsetungs tänkande." Så gott som samtliga medlemmar har deltagit i dessa grundstudierna. Avgörande för studierna var att de bedrevs i nära anknytning till det praktiska arbeidet. I nästa studie-etapp går vi in på studier av det svenska klassamhället. I första hand tar vi upp de skikt av folket som vi främst vänder oss till och studerar deras förhållanden, genom att göra intervjuer o. likn. bland dem. Hand i hand med dessa undersökningar och studier måste vi fördjupa våra kunskaper i den vetenskapliga socialismens teori.

Clartés huvudsakliga arbete bedrivs för närvarande bland den studerande ungdomen, på skolor och universitet. Detta har sin orsak dels i det revolutionära uppsving som uppstått här och tagit sig uttryck i bl.a. Kårhusokkupationen och kampen mot UKAS (den svenska Ottosenkommitté), dels att Clartés krafter inte räckt till för att ta ett fast grepp på flera områden och då de flesta medlemmarna är skolelever och studenter.

Utgångspunktet för Clartés verksamhet bland skolelever och studenter är att massan av elever och studenter står i motsatsställning till det svenska monopolkapitalet, statsapparaten och elevråds- och kårbyråkratin, och på sikt kan vinnas för socialismen. Clarté verkar med denna utgångspunkt för att förena massan av elever och studenter med arbetarna i kampen för ett socialistiskt samhälle.

REFERAT FRA MØTET OM DEMOKRATISK SENTRALISME OG REVOLUSJONÆR DISIPLIN

Vedtaket fra SUF's 5. landsmøte om den demokratiske sentralismen var et brudd med den borgerlige linja som en til da hadde hatt i SUF. Landsmøtevedtaket var et historisk vedtak og det var et bra og riktig vedtak på de fleste områder.

Likevel var det ingen full forståelse av hva dette vedtaket betydde. Man hadde ikke den hele og fulle forståelse av hva virkelig demokratisk sentralisme var og forskjellene på den og avartene av den. Disse avartene er den byråkratiske sentralismen slik vi finner den i Sovjet i dag og ultrademokratismen.[^]

Ultrademokratismen blei heller ikke nevnt i det forrige landsmøtevedtaket. Den er en tendens som ytrer seg på den måten at hele laget skal være med på å diskutere filleting, detaljer og ikke overlater slike ting til styret. Ultrademokratismen er en småborgerlig tendens som vi må atskille oss fra. Den gjenspeiler småborgerens redsel for disiplin, for å innordne seg. I stedet for å innordne seg den revolusjonære disiplinen og den revolusjonære bevegelsen stiller de sitt eget jeg i forgrunnen.

For at organisasjonens skal bli virkelig slagkraftig og et våpen i klassekampen må den være enhetlig og organisert sentralistisk. Men for at det skal kunne bli noen sentralisme og et levende partiliv er det nødvendig å ha demokrati.

Vi må være klar over at demokratiet ikke er noe mål i seg sjøl. Både demokratiet og sentralismen er midler som vi bruker for å oppnå et bestemt mål. For å vinne seier trenger vi begge deler. Demokratiet er noe som skaper enhet i tenkninga, enhet i tenkning kan man ikke få ad byråkratisk veg.

For å oppnå dette er det en del saker som må gjøres.

For det første må man utelukkende ha reelle medlemmer. Det må stilles visse krav til medlemmene, at de studerer, at de sprer forbundets linje osv. Folk som ikke egner seg som medlemmer, som ikke har tid må ikke få være medlemmer. Å være medlem i en revolusjonær organisasjon er en krevende sak, fordi bevegelsen skal bestå av de mest framskredne elementer i arbeiderklassen. At medlemmene er ideologisk skolerte er en forutsetning for at demokratiet i organisasjonen skal fungere og en forutsetning for at direktiver og arbeidsoppgaver skal bli satt ut i livet på en kraftfull måte.

Vi må også endre praksisen med at man kan bli medlem uten videre. Man må stille visse kriterier for å bli medlem, man må ha gjennomgått studiesirkelen i marxismen-leninismen og vise iver i arbeidet. Det er viktig at vi tillemper prinsippet med kritikk og sjølkritikk, utfra formelen "lære av fortidas feil for å unngå feil i framtida" og ved kritikken og sjølkritikkens våpen heve organisasjonens kampkraft.

Det må komme inn en eksklusjonsparagraf slik at folk som motarbeider SUF's linje, danner fraksjoner og skader organisasjonen kan bli satt utafør. Vi må her passe på å sette et skille mellom de som blir ekskludert og de som blir passive og overtalt til å forlate organisasjonen. De som blir overtalt til å forlate organisasjonen må vi behandle som venner som vi kan samarbeide med, mens de som blir ekskludert er fiender som en revolusjonær organisasjon på alle måter må avsløre og ikke ha noe samarbeid med.

Det er viktig at medlemmer av en revolusjonær organisasjon har revolusjonær disiplin. Det må innarbeides en arbeidsstil med revolusjonær årvåkenhet. All liberalisme med arbeidsoppgaver en blir tilført er i strid med den revolusjonære disiplinen. Gjennom skolering må en bli kvitt dette.

De forskjellige avvika som vi har vært vitne til er vel følgende:

Ultrademokratismen.

Sentralstyret er blitt kritisert for å ha fatta vedtak selv om disse er innafør ramma av hovedlinja. Man har da ment at dette var galt fordi medlemmene ikke er blitt spurt og saka diskutert i grunnorganisasjonene. Når det gjelder Æstlandsutvalget f.eks. var dette et organisatorisk vedtak sentralstyret fatta nettopp for å styrke arbeidet. Dette var også utslag av en ultrademokratisk tendens at sentralstyret ikke la fram sitt syn på valgboikotten før dette ble diskutert i laga. ^

Kritisisme.

Ofte har ikke kritikken vært relevant, den har gått på småsaker og detaljer og ikke vært kritikk en kunne lære noe av. Det har virket som det noen ganger har vært kritikk for kritikkens egen skyld. Opp mot dette må vi sette den marxistisk-leninistiske kritikken som går på sak og ikke person, som er saklig relevant og kommer i god tid og som styrker forbundets kampkraft.

Byråkratisme.

Et typisk utslag av byråkratismen hadde vi da vi satte i gang Peruaksjonen for et par år tilbake. I stedet for å informere laga om saka informerte vi bare presse, elevråd etc. og aksjonen kom fullstendig overraskende på mange SUFere. Byråkratismen var og er en realitet i en den lag, hvor styret bare diskuterer detaljer og ikke viktige politiske saker.

Botemidler mot disse avvika er først og framst studier. En forutsetning for at den demokratiske sentralismen er at medlemmenes ideologiske nivå er høyt.

Kritikk og sjølkritikk må tillempes på en skikkelig måte i organisasjonen. Det er viktig at medlemmene kritiserer styrer, høyere organer etc. slik at disse kan bli enda mer effektive, og ingen må bli sure og sinte når sentralstyret kritiserer og korrigerer lag.

Det er også viktig at medlemmene diskuterer den politiske hovedlinja. Det må innskjerpes at lag, har rapportplikt. Rapporter må sendes inn regelmessig slik at høyere organer kan få et innblikk i situasjonen og på den måten fatte riktige vedtak og utstede de riktige direktiver.

Tillempinga av den demokratiske sentralismen må diskuteres videre, slik at det kan bli fatta et vedtak om dette på landsmøtet.

For virkelig effektivt å tillempe den demokratiske sentralismen må vi løse forbundets hovedoppgave som er studer. Løser vi ikke hovedoppgaven kan vi heller ikke løse bioppgavene, og løser vi hovedoppgavene vil vi være langt på vei med å løse bioppgavene.

Ettter seminarer var det rapporter og plenumsdiskusjon hvor man summerte opp det man var kommet fram til i gruppene.

Når det gjaldt ultrademokratismen nevnte man flere eksempler på denne. Man hadde eksempler på at lag hadde styremøter hvor alle medlemmer hadde adgang, eller at styret måtte gi medlemmene tilnærmedesvis stenografert referat fra styremøtene. At slike ting oppstår kan ha flere årsaker, at styret f.eks. er dårlig og ikke tar en ledende rolle. Tilbakeslaga til ultrademokratismen kan også henge sammen med tidligere byråkrati.

Ofte er det slik at forbundsfiendtlige elementer utnytter de feil som er begått, og kjører fram kravet om å få gjøre hva de vil, ikke underordne seg høyere organer osv.

Det viktigste botemidlet mot ultrademokratismen var alle enige om var studier. Skoleringsnivået må heves. Man må også tillempe kritikk

og sjølkritikk og spesielt være oppmerksom på faren ved byråkratisisme. Sentralt hold må gripe inn der det er nødvendig og rette leie kamerater som er inne på feil spor.

Når det gjaldt hvorfor demokratisk sentralisme var proletariatets organisasjonsform pekte man på at i de landa hvor kommunistpartiene var organisert etter dette prinsipp hadde revolusjonen lyktes. Den demokratiske sentralismen skal sikre en enhetlig kamp mot fienden. Samtidig gjør demokratiet at organisasjonen blir sterk og levende. Det ble også pekt på at borgerlige organisasjoner enten hadde en byråkratisk sentralistisk organisasjonsform eller en ultrademokratisk organisasjonsform. Dette henger sammen med at hvis borgerskapet skal kunne mobilisere må de ha kadaverdisiplin. Men stort sett vil borgerlige organisasjoner passivisere folk og de tillemper da en ultrademokratisk organisasjonsform hvor folk mener hva de vil hvor man danser og avleder ungdommens oppmerksomhet.

Når det gjaldt tillempeinga av den demokratiske sentralismen lokalt blei det pekt på at det er viktig at laga kvitter seg med "daukjøtt", og at det blir stilt harde krav til opptak av nye medlemmer. Det er også viktig at tilliten mellom de lokale og sentrale organer er god.

Man må skille mellom lag og grupper. Grupper må ikke få de samme plikter og retter som et lag, men spesielt legge vekt på studier.

Alle var enige om at man trengte en eksklusjonsparagraf. Men det blei pekt på at før eksklusjoner blir foretatt er det nødvendig først å kjøre ut en politisk kamp slik at alle skjønner hvorfor det er nødvendig og riktig. Klart forbundsfiendtlige elementer må kuttes ut for at partiet ikke skal degenerere. Når det gjaldt hvilke instanser som skulle kunne ekskludere var det en del uenighet om dette og også få hadde diskutert dette spørsmålet.

Det blei pekt på at det er et forhold mellom revolusjonærdisiplin og skolering. Med høyt skoleringsnivå er disiplinen god. Det gjelder derfor å gi studiene, slik det er fastslått på sommerleiren, førsteprioritering og å sette Mao Tsetungs tenkning i ledelsen på alle områder.

SAMMENDRAG AV SVEIN H. S. S OPPSUMMERING AV ERFARINGENE FRA AKSJONSDAGEN.

1. Mange av folka vi møtte hadde en utpreget religiøs innstilling. Dette er et særdrag ved forholdene i dette distriktet og var en ny erfaring for mange.
2. Vi traff en god del framskredne revolusjonære arbeidere. Svært mange innså nødvendigheten av å opprette et nytt revolusjonært parti. Men innstillingen til SUF's arbeid for å skape et slikt parti var ofte prega av de negative erfaringene folk hadde med de øvrige "arbeider"partiene.
3. Allment sett var aksjonen vellykka. Men det kan absolutt diskuteres om de 2 dagene vi brukte på aksjonen var vel anvendt.
4. Det ser ut til å være brei enighet om at hvis det blir aksjonsdag også neste år, må den omlegges for eksempel ved å sende mindre grupper ut i distriktet i løpet av hele den tida leiren varer.
5. Vi må dele distriktet inn på klassegrunnlag. Det vil si at vi i første rekke må legge vekt på å aksjonere i de distriktene der vi finner arbeidsfolk.
6. En aksjon av denne typen må forberedes ved grundig propaganda og agitasjon. Dessuten: Tilliten til oss vil øke dersom SUF-linja på forhånd er klargjort for folk gjennom arbeidet til et lokalt SUF-lag.

AVVIS DEN BORGERLIGE PLAKATKUNSTEN!

Våre litteratur- og kunstarbeidere er forpliktet til å fullføre denne oppgaven, de er forpliktet til å skifte jordbunn. De har plikt på seg til å trenge dypt ned i arbeider-, bonde- og soldatmassene og kaste seg dristig inn i den praktiske kampen, for gjennom studium av marxismen, studium av samfunnet, litt etter litt skifte jordbunn, gå over på arbeidernes, bøndernes og soldatenes side, på proletariatets side. Bare slik kan vi skape en litteratur og kunst som virkelig kan tjene arbeiderne, bønderne og soldatenes strev en sann proletarisk litteratur og kunst.

Formann Mao.

I den siste tida her vi snakka om at vi skal utvikle en egen plakatkunst, som skal være et av våpna i klassekampen. Som Mao sier skal kunsten tjene arbeiderklassen, men den plakatkunsten vi så i går, tjener ikke arbeiderklassen. Det var tydelig at plakaten var ment som "morsomheter", klovneri og fleip. Den ideologiske fostringa var trengt i bakgrunnen for fleipen. Dette er borgerlige ideer som vi må kvitte oss med.

Plakaten med SUFeren i fronten som liksom skal være redd for å vise at han er SUFER: Vi så en masse bein, trær, siv, skog eller liknende, og etter forklaring visste vi at det var en SUFER inni alt samma. Det er mulig at det kunne lages en plakat som viste gal opptreden i fronten. Hovedsida måtte i tilfelle være å vise følgene av at SUFERa ikke leda fronten med fast hånd, mens plakaten bare var "morsom". Denne plakaten viste negativ tegning, som ikke finner noen løsning på problemer. Tegningen skulle i stedet vært oppmuntrende, på den måten at arbeidermassene slutta seg sammen i rød front mot kapitaldiktaturet.

En plakat viste bilde av en frosk i en brønn, med tekst: "Frosken sier: Himmelen er ikke større enn hullet i brønnåpningen." Hva skulle plakaten vise? Når en kjenner hele sitatet, veit en at formann Mao går til angrep mot trangsynthet. Men plakaten viste bare en dum, morsomt utseende frosk, og ingenting annet. Det virka som om tegningen skulle være morsom på et sitats bekostning, en fleipetegning. Hvis noen skal framstilles på morsomt vis, er det uhyrene som framstilles så ynkelige at folk må le foraktelig av dem.

En tegning framstilte en svær klynge med digre, brutale SUFERe med sitatboka i hånda, som overfalt en liten svak arbeider. Den politiske agitatoriske hensikten med bildet skulle være en fleip eller en parodi (?) på aksjonen i Arendal. Men var det egentlig slik? Såvidt vi veit var aksjonen i Arendal temmelig vellykka, og det var atskillig flere positive reaksjoner enn negative, og jævlig få slike situasjoner som tegninga ville ha fram, for ikke å si ingen i det hele tatt. For vifter SUFERe i dag med sitatboka når de diskuterer med folk? NEI! Og slett ikke med arbeidsfolk. Bare appellister og rebeller ville gjøre det. Ved å skape et forvrengt og forfalska bilde av SUFERe, har i grunnen tegneren bare gjort borgerskapet ei tjeneste, for det er jo slik VG og Dagbladet framstiller SUFERe. Bildet er ikke verdt pappen og tusjen en gang. Det en heller kunne framstilt er for eksempel SUFERe som knytter band med folkemassene og at bildet på et eller annet vis har en klar agitatorisk idé: For eksempel oppfordrer til kampenhet i arbeiderklassen mot momsens, NATO o.l.

For det er vårt mål: "Å gjøre litteraturen og kunsten til en virkelig bestanddel av revolusjonens allmenne maskineri".

Plakaten av den dumme oldingen var i og for seg den beste rent kunstnerisk sett og kunne godt passe inn som illustrasjon til historia om den gamle oldingen. Men noen større verdi utover dette

hadde den ikke da den ikke var overført til den norske klassekampen ved for eksempel å framstille en norsk arbeider som knuser et trehodet fjell der hodene forestilte Bratteli, Anders Jahre og Nixon. Dessuten er det en alvorlig politisk feil å framstille massene små og de reaksjonære svære.

Plakaten av en kinesisk rød soldat som fanget fugl med bind for øynene hadde vært bra, om fuglefangeren hadde foresvilt anti-leninisten Gustavsen eller R idar T. Larsen og at det tilhørende sitatet hadde vært skrevet på samme plakat. Som den var harselerte den faktisk med den kinesiske folkefrigjøringshæren.

Plakaten som forestilte en proletarisk utseende person som slipper en tung stein på sine egne føtter, var feilaktig fordi det ikke er de revolusjonære, men de reaksjonære som gjør slike tulle ting. Hvis plakaten hadde framstilt en reaksjonær hadde plakaten vært god. På samma tid blei en bra plakat makulert. Denne plakaten viste en norsk arbeider som med slegge dengte løs på en avmektig kapitalist med morrabla' i handa og en sigd i ryggen. Denne er å beskue i makulert tilstand på stensilrommet.

Soyabønnepuddingtigern kunne vært spart. En Esso-tiger som drukner i tanken ville hatt den samme agitatoriske verdi.

Vi trur de fleste kameratene vil være enig i at sjøl om bildene skulle være en slags sjølkritikk i fleipestil, så må hele forestillinga avvises som kontrarevolusjonær og lite konsoliderende og konstruktiv som er sjølkritikkens hensikt. Vi oppfordrer alle til å kritisere og gjendrive bildenes reaksjonære funksjon, og vi mener at det ville være ytterst skadelig at bildene blei vist til andre enn SUFere. Derfor bør den reaksjonære plakatkunsten tilintetgjøres. De arlige kameratene som punga ut opp til hundre kroner blei i grunnen lurt. Men likevel oppfordrer vi disse til ikke å kreve penga tilbake, men la dem bli i SUF for å tjene utviklinga av virkelig revolusjonær plakatkunst.

Jorun G. [redacted]

Petter Ø. [redacted]

Harald R. [redacted]

